

Per estrenar

7

Avui faig divuit anys, i malgrat aquesta distància que em tortura, sóc una dona feliç, que el cor vol escapar-se'm del pit de tan feliç que sóc d'haver-te trobat, estimat meu, que te m'han enviat a servir la pàtria al desert, mare de déu senyor, que ja em diràs què hi pinten tan avall dels mapes, els espanyols, i sobretot un català com tu, tan eixerit i tan guapo, i aquí hi ha el contorn ressec d'una llàgrima, que va esclatar entre el tan eixerit i el tan guapo, àvia.

–Segur que era d'alegria –fa ella, i ho rebla dient que seguríssim, perquè aquell dia, quan li escrivia això al teu avi, que al cel sigui, faltava molt poc perquè tornés a casa, si la pàtria és servida, i si plorava només podia ser d'alegria, però segueix llegint, segueix. I el nét continua, que no és per dots declamatòries ni vocació de rapsode, sinó perquè l'àvia fa temps que no veu ja ni els rostres que té davant del nas, i molt menys les lletretes menudes dels llibres, els diaris o les cartes d'amor. Degeneració macular o el mal dels falsificadors, els rellotgers i les modistes; tota una vida guarnint les senyores més elegants de la ciutat amb vestits i flors de roba de mil colors, i al final només aquesta negror, lamenta ella sovint, i per això el nano, que ja no és tan nano, quan té uns minuts li fa de lector per hores. Novel·les, contes, poesia, el que convingui. Avui són aquestes paraules d'amor a l'avi, del reguitzell de cartes que van anar-se creuant durant els llarguíssims, interminables, vint-i-quatre mesos que l'home va servir al desert africà, en plena postguerra, promès d'una noia a qui només havia gosat besar quatre vegades, quatre petons assedegats, febrils i furtius, d'amagat dels pares, perpetrats darrere l'orquestra, a l'envelat del ball de l'última nit de la Festa Major, poc abans de ser tallat i destinat a sota de tot dels mapes, que per això ella li havia escrit allò d'eixerit i guapo, que no saps les ganes que tinc, quan tornis, de celebrar aquests divuit anys casant-me amb tu, amor meu, que ja no falta gens, llum de la meva vida, mira, i aquí una altra llàgrima com una flor seca, àvia. I l'àvia somriu, eixorivida, com si darrere d'aquests ulls octogenaris i opacs, ho estigués tornant a viure tot de bell nou. Com si encara estiguessin per estrenar totes les festes majors que tenia per davant quan destapà aquells divuit.